

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D'UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número... 2 cèntims.
 Fóra de Palma »... 2 1/2 »
 Números atrassats »... 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent a sa flauta.

S'envian es números a domicili, tant a dins Ciutat com a ses Viles, pagant per adelantat a s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta a conta de 16 números.

Recomanam als nostros suscriptós es siguent Reglament que mos ha remès sa societat «L'IGNORANCIA» per donarli publicitat en es nostros setmanari.

REGLAMENT DE SA SOCIEDAT ANOMENADA

«LA JOVE IGNORANCIA.»

ARTICLE 1.er Considerant que tota sabiduria mundana, comparada amb la infinita del Creador, es una verdadera y completa ignorancia; y resultant d'aquesta consideració que la Terra está plena d'ignorants, lo cual queda comprovat p'es matexos homos anomenats sábis, que quant per més sabuts han passat entre les gents, per més ignorants s'han confessats ells mateixos devant tothom; sa societat que fa temps que existeix dins Mallorca baix des títol «L'IGNORANCIA», veient que sos dignes membres tornan véys; ha resòlt creá una nòva societat que se titulará «LA JOVE IGNORANCIA.»

ART. 2.^{on} Considerant que nostros Señó ha concedit a n'els qu'á fórsa d'estudi confessin es seu poch sèbre, el que pugan veure per un forat desde aquesta vall de llágrimes un raitx de sa séua infinita y sorprendent sabiduria que brilla més clara que sa llum des sól; y resultant per altre part que l'Esperit del mal tracta de fé passá dins el mon com a particules d'aquella hermosa llum ses espines des foch que crema es seus dominis; espines que molts de sábis del mon creuen dimanades d'aquella resplendent llum, quant sa claró que les acompanya no es més qu'una flamarada de sa més refinada trepassaria, en la cual n'es mètstre lo mencionat mal esperit; declara dita Societat que perque es Joves Ignorants pugan diferenciar sa clara llum de sa verdadera ciència, de sa fumosa claró de dita picardia, han de sèbre que sa primera infundeix modèstia, humildat, anonadament y caridat al qui la mira; y sa segona infundeix al qui la contempla presunció, altaneria, orgull, egoisme y un gran aprèci de si mateix.

ART. 3.er Considerant que l'ignorancia d'ets homos sól essè de dues classes la una aquella qu'ignòra sa veritat qu'es es fonament de sa bona sabiduria; y s'altre sa qu'ignòra es vici que es es fonament de sa mentida y de sa malicia, y que s'homo per essè tengut per un vertadé sábi entre sos germans déu havè de mirá amb horror sa derrerera y tractá de convencersè mediant un llarch estudi de que poseyeix sa primera, per podè un dia mirá p'es forat de sa llum y comensá en vida a sentí s'alegría que experimentarà quant conega per complet es Còdich de ses etèrnes veritats; s'estableix que tota sa tendència des sócios de la «JOVE IGNORANCIA» ha d'essè cap a practicá tota casta de virtuts y a avorri sa mentida y es vici qu'es es seu pare.

ART. 4.er Considerant que sa pobresa no es vilesa, ans bé fonament de s'alegría de s'ánima: y qu'es donarhó tot a ses bones pagues es una manera de lográ en aquest mon sa calma de s'esperit; condicions necessaris per viure alegre, en sanitat, y arribá a véys; s'estableix també qu'es joves ignorants fassen vòt de cercá y estimá sa pobresa, y d'aprendre a sofrí ses injurias des sábis del mon y es desprècis d'ets homos rics, a fi de qu'al mateix temps que passarán per ignorants, passen també per beneyts y herbes molles; y alcansá d'aquesta manera sa benaventuransa.

ART. 5.er Tots aquells que se sentin en verdadera vocació de perteneixa a sa susdita societat se servirán fé una sollicitud dirigida al President de sa societat de «L'IGNORANCIA» concebuda en los sigüents ò parecuts termes, que depositarán a s'Administració d'aquest periòdich, Cadena de Cort, núm. 11.

«Ignorantíssim señó: Fulano ó Fulana »de tal, d'edat de tants d'años, natural »de tal ciutat ó vila, y habitant a tal »número y carré, a vòsa ignorancia diu: »Que volent conservá l'ignocència de »l'infancia, germana de L'IGNORANCIA, »tan llarch temps com possible li sia, »per creure en Deu y en Santa Maria, »maldament el tengan per un nonens; y »desiljant cantá tota sa séua vida sa

»cansó des Pastó de Son Manenta, y riu- »rersè del mon; prometent per altra part »parlá poch, perque qui molt xèrra so- »vint èrra; escriure molt per allò de que »cantan papés y mentan barbes, no dur »fatals ni fé cap casta de postissures, ni »seguí mes mòdes que sa d'una completa »netadat de còs y d'ánima, estodiá molt »per arribá a sèbre fins ahont arriba sa »séua ignorancia, fersè amb sos pòbres »lo mateix qu'amb sos rics, y per úl- »tim, viure dins aquest mon com si fós »dins un mal hostel, procurant gaudí de »ses pòques comoditats de s'hostalatge, »y en passá sa diligència pujarhí con- »tent y alegre dexant s'añoransa per »s'hostalé. Per tant: A vòsa ignorancia »suplica se servesca admeirerlò de prò- »te com a senzill ignorant d'una sola a »dins sa societat «LA JOVE IGNORANCIA» »baix des nòm de (aquí se posará es nòm »suposat que prenga) y li quedarà agra- »hit. Fecha y firma.»

ART. 6.er Tenguent en conta que sa manera de cerciorarsè qualsevòl de sa séua ignorancia, es s'estodiá molt, y que per estodiá molt es precis viure molt, se farà prometre al qui sollicit entrá dins dita societat que menjará poch, per podè menjá molt, que beuré poch per podè beure molt y que farà totes ses còses bones amb pès y mesura per podè pesá molt y mesurá molts d'años.

Féta aquesta promesa formal se l'admetrà com a membre de dita Societat.

Una vegada admès, se li passarà es diploma d'Ignorant y éll s'obligará a assistí a totes ses juntes de sa societat, pagá sa mensualitat de 30 cèntims de pesseta per adelantat, y en camvi rebrá gratis es periòdich qu'es órga y xeremies de sa Societat, tenguent dret a escriure dins ses séues columnes amb subjecció a n'es reglament especial de sa séua Redacció; assistí a ses funcions que don sa Societat y prende part amb sos seus certámens.

ART. 7.er Dins sa susdita societat hey haurá quatre castes d'ignorants, es a sèbre:

1.ª Ignorants d'una sola, qu'heu serán tots es que solliciten entrá en dita societat y sian admesos per majoría de vòts.

2.ª Ignorants de dues sòles, qu' heu podran essè es de sa classe primera que hajan donat pròves d' aplicació en sos respectius estudis, y comènsin à coneixe lo poch que saben.

3.ª Ignorants de tres sòles, que seran los de la classe anterió que tenguent ja títols universitaris ó de carrera, donen pròves de qu' el mon los ha pegat bèt-collada y fassen més cás d' ets altres que d' ells mateixos.

4.ª Ignorants de quatre sòles que seran tots los de l' anterió categoria qu' à fòrsa d' estudiá haurán arribat à sèbre que no saben rès, y à fé creure à n' ets altres que comènsan à sèbre qualche còsa; y qu' estigan ben convensuts dins ells mateixos de que son uns ases de quatre pòtes que cauen de rétaulo.

ART. 8.^u Constituhiran ses Juntas de «LA JOVE IGNORANCIA» tots aquells fadrins ó fadrines de quinze ams fins en coranta qu' hajan estat admesos per sa Societat. Ets ignorants ó ignorantès que se casin ó cumplesquen es coranta ams, passarán à formá part de s' antiga societat «L' IGNORANCIA» que se declara desd' ara protectora de sa nòva societat; per lo cual formarà sa séua Junta directiva y seran sos membres considerats com à sócios protectós.

ART. 9.e Cada any es dia d' ets Innocents «LA JOVE IGNORANCIA» celebrará Junta, farà festa y donará funcions, ses que resòlga sa Junta general, per celebrá sa prosperidat de sa societat y doná gracies à Deu d' haverli dexat tasta es nous torrons de ses festes de Nadal.

L' IGNORANCIA.

DECIMES GLOSADES.

*Beatos de lley vedada
Mistichs los veurás passá,
Amb so rosari en sa ma
Y sa pistola amagada.*

Ara que ja hem près cendra
¡Oh, tú, lector ignorant!
Escolta per un instant
Aquesta veu dólsa y tendra
Que sòls amiatat engendra,
Y que 't vol da de passada
Una seña ben fundada
Perque pugues distingí
Entre hòmós de no y de sí
Beatos de lley vedada.

Si per cás dins un Convent
O dins l' Iglesia los veus
Los veurás sempre fent creus
Y santos al Sagrament;
Y encara demunt sa gent
Son cap sobrepujará,
Y si van à passetjá
Tant si 's demá com avuy
Mirant-té de coua d' uy
Mistichs los veurás passá.

Si no 't basta axò, primé
Observèn un alguns dies
Y el veurás sempre amb espies
Cap baix y vista també,
Conversant petit y bé.
Més si per sort ningú hey ha
Qu' amb ell se vulga posá,
Llavòrs el veurás tot sòl
Sempre mirant es trispòl
Amb so rosari en sa ma.

Alèrta à n' aquests santons
Que devall sa pell d' auveya,
(Axí com mumare 'm deya)
Amagan es seus arpons
Y ses barres de lleons.
Por axò qualche vegada
Fent de mistichs sa passada
Per tot han de confessá
Que sempre han duyta sa má
Y sa pistola amagada.

NAUJ ERTSEM.

BALLS DE MÁSCARES.

CONVERSA PILLADA AL VÒL ENTRE ALGUNES MARES DE FAMILIA, SES SEUS FIYES FADRINES Y QUALQUE JOVE ACERTAT QUE PÒT SERVÍ DE SERMÓ DE COREMA.

—Escoltau, atlotetes. ¿Que ja 'u anat en es balls enguañy?

—¿Y per que no?

—Perque vòltros fins ara heu estat com moltes; qu' abans d' aná à n' es balls y sobre tot à n' es de máscares, impòsan per sa séua seriedat, qu' à n' es pareixa los serveix d' escut contra ses agressions d' ets homós; son temoregues y ruboroses y es séu rubor y temor son com una barrera d' espines que guardan sa séua puresa: son per dirho amb una paraula un modèlo d' inocència y candidès, y no conexen ni de nom sa fruyta prohibida.

—Però jò no vuy que ses méues fives se crien uns mamochs.

—Per axò, perqu' à n' es cassino A, ó à sa societat B, han ubert es seus salons, hey van totduna vòstès, escelents mares de familia, que com à tals son reputades en societat, amb ses séues fives, ¿y perque?

—Perqu' hey van altres, y ses méues nines no han de pareixe ridícoles, ni beates, ni..... y axí trobarán un bon partit, etc., etc.

—Y vòltros, ninetes innocents y candidès, ¿perque anau en es ball amb careta?

—Sa rahó es ben clara. Perque son balls de máscares.

—¡Ah! ¿Vòl dí que perque son balls de máscares?..... ¡Quina còsa! Pues jò no 'u sabia.

—Ydò, ara ja 'u sab.

—¿Y perque no van à balls de sala y

no s' en haurán de posá?

—¡Que los pareix! ¡Quin' altra pregunta! Perque no s' en fan!

—¿Y si 'n féssen?

—Vamos..... que vòl que li diga.....

—Sa veritat.

—Pues..... no hey aniria.

—¿Y perque?

—Perqu' amb sa cara destapada com qu' una estiga encorreguda, y no se pòt devertí.

—¡Ara ha cayguda de s' ase, com se diu en bon mallorquí, sense ferse mall y me permeti s' expressió. Axí es. Perqu' amb sa cara natural tendrian sa salvaguardia de sa vergoña; lo cual no convendria en modo algun en ets esplotadós des ball. Dexá sa cara y sa vergoña en casa no pòt essè: per axò s' inventá sa máscara, qu' es cara que ni sent, ni se avergoñeix, y..... *tutti contenti.*

Com ningú les coneix, gracies à sa máscara, s' hi arramban ets homós, y los diuen tot lo que los dona gust y gana: y vòstès se creuen autorisades per fé bromes de tota casta. Ja qu' es rubor no fa mudá de coló ses galtes de sa careta, diuen y escoltan ternures y *requiebros*: veuen, senten y aprenen, perqu' à una máscara, y creguin à un ignorant, ningun homo se retrèu de..... dirli còses que no diria cara à cara.

—¡Y vòstès al entretant, respectables mares, assegudes devòra una estufa, se llamentan de sa corrupció d' aquests temps, y s' alaban sincerament de sa educació cristiana que donan à ses séues fives!

—¿Y axò li causa novedat?

—Me causa novedat. Sa corrupció d' aquests temps..... Estengui sa vista per aquesta partida d' estornells d' avuy en dia, y à sa séua cara hey lletgirá en lletres d' imprenta sa desconsoladora paraula *¡tisis!* ¿Quina es sa causa?

—A mí axò no me admira.

—¿Y per que?

—Perque..... es còsa véya.

—No heu crega. Axò es es nou mèto-do qu' emplean vòstès per educá cristianament à ses séues fives!

—Arriba s' hora d' es ball. Música, moviments accelerats, atmósfera voluptuosa, s' homo qu' estreñy entre es seus brassos à sa séua pareya, y l' arramba devòra es séu còr; paraules seductores, aturullaments, embriaguès, caló, escitacions nirvioses que duen fatals resultats à n' es joves.

Ses consecuències que sobrevenen à ses séues fives, no vuy dirles jò. ¿Que los pareix? ¿Es axò educació cristiana?

Y seguexen molt complacents vòstès, mares de familia, creguent en s' educació cristiana que donan à ses séues fives.

Dexém tranquiles y satisfetes à ses séues mares y mirem lo que los passa à vòstès, nines. Tench moltes rahons per no dirloshó clá; però tròb à la ma dues cites, no de Sants, ni de frares, ni de mònges, sinó d' autors profans.

—Dispensi; à propòsit de Sants, ¿David, que no ballá devant l' Arca santa?

—Sí, señora. Ballá mogut p' es mateix sentiment que l' inspirá es séus admirables Salms. Es ball es una còsa molt bona y saludable en sí, però no heu es ferló serví per escità es sentiment carnal, que es, salvo rares escepcions, es que fa mòure es pèus desde que passaren es temps biblichs.

Tornem à n' es nòstro tema. Diu Trueba: «Es ball es antipàtich à ses ànimes delicades y pures.»

¿Qué diria En Trueba si conversás des balls de màscares?

Sa segona cita: *Història d' un dominó* escrita per éll mateix, trobada manuscrita y publicada per *Mesonero Romanos*, ó sia el *Curios parlant*.

Diu: «Ses que teniu íntims *amantes*, ó *amantes* encara que no sian íntims, no vos dexeu conduhí per ells à ses màscares, y creys à un *dominó* experimentat.»

Axí diu: Sapigau, pues, que ses que se van aficionant à n' es balls de màscares, depositan sa séua seriedad, cessan de ruborissar y conexas s' abre y sa fruyta prohibida. Còm més ignorants, ménos s' esplicarán lo que los passa: però heu entendrán ben clá quant llegirán una sola vegada à ses fábules de *Fernandez*:

«Quien necio presume
Bastarle su esfuerzo,
Y no deja á un lado
Con santo denuedo
La senda querida
Sembrada de riesgos,
Huirá por lo pronto
Del crimen horrendo
Mas, tarde ó temprano
Caerá sin remedio,
Que el que ama el peligro...
Lo dice ya el testo.»

—Es es veure, vostè s' ha cregut que per axò mos olvidam de ses pràctiques religioses.

—Axò no. Precisament moltes de vostès serán Fiyes de María y Mares Cristianes.

—Sí, señó: y fins y tot hey ha hagut dia en qu' hem sortides des ball à les tres des matí, y à les vuyt ja estavam à l' Iglesia per confessá y assistí à sa comunió general.

—¡Ay ydó! ¿Y que no saben lo que diu Nòstro Señó Jesu-Christ, Veritat eterna? «Ningú pòt serví à dos señós.»

—¡Ah! Però axí mateix pòt una desfressarsè sense pecá.

—Es cert. Però vostès son señores honrades; y en tot y amb axò, alguns se les atrevexan demés. ¿Y qui n' té sa culpa?

—Es desfrès.

—¡Heu vèuen! Jò no voldria dirloshó, ni ménos agraviarles. Però m' atrevesch à suplicarles qu' es guarden més y se fassen més de respectá. ¡Ah! ¡Si sabes-

sen lo qu' ets homos diuen de vostès! ¡Si sabessen bé es perniciosos resultats d' es balls de màscares!

Ninetes per Deu. No permetin que se mustiy sa corona qu' adorna es séu front: no le tirin en terra ni la potetjin. ¿Qué seria, ¡ay! de ses families y del món si ses dones no servassen es llum dret?

UN PUÏT.

PER DOBLÈS TOT SE FA.

Quant à sa butxaca

Tenia sahó,

Tothòm me tractava

De Don ò Señó.

—Si anava à la fonda

Tot eran criats.

—Don Juan, que mos diga...

¿De quins aguiats?

Y fent flamadeta

Principis me treyan,

Y jò tot alegre

Ses baves me queyan.

Per ells, en sortí,

Lós dava un velló.

—Señó, moltes gracies,

A Deu, bon señó.

—Si anava à cas sastre:

—¿Còm va, Don Juan?

Mirse es pantalons,

¿Que bé que li están!

—Si pareix un Compte

O un Marqués milló,

Ell farà més planta

Qu' es Governadó.

Fentme tals alhagos

A mi en pentinavan,

Sa méua bosseta

També me plomavan.

A sa barbería

Me deyan señó.

—¿Còm vòl es bigotes?

Serveixca es dirhó.

Còm filets de seda

Es séus cabeyes son;

Pareix més un àngel

Qu' un hòmo del mon.

D' aquesta manera

Es pèl m' allisavan.

Si quatre valia

El doble cobravan.

Amb una paraula,

Tothòm m' alabava

Quant sa méua bossa

Alegra sonava.

—Ningú me pòt veure

Ara qu' he perdut

De dins sa butxaca

Lo gròs y menut.

Amb so vestit véy

Tot apadassat,

M' en vaitx à la fonda,

Y som engegat.

—Allargo, vestèn,

Fuitx d' aquí, grollé.

¿No veus que fas nòsa

A sa gent qui vé?

Abordaf es cà

Si no surt rabent,

¡Ay, Jesús! quin hòmo

Tan impertinent.

Si vaitx à afeytá

M' enjega es barbé,

Qu' amb so vestit veu

Qu' à espera aniré.

Tothòm à mí en tira

Ja, trònxos de còl,

D' ensá que sa bossa

No riu y dú dól.

SOLILOQUIS.

¡Oh, Juan de desdítxes,

Un temps tan amat,

Ja no tens qui t' vulga,

Tothòm t' ha deixat!

Tú ets es qui eres,

Cap mica has mudat.

¡Però sa bosseta

Ja t' ha badayat!

¡Oh bosseta méua,

Que tens de virtut!

Si cantes jò cant,

Si plòres som mut.

D' aquest mon estich

Ben desenganat.

Qui dú bona bossa

Es ben festetjat.

No fa més que nòsa,

Jò puch bé dirhó.

Es qui du serena

A dins es sarró.

JUANET DES CAFÉ.

XEREMIADES.

Un diari de Ciutat recomana en es Batle que pòs un parey de plantes *acuàtiques* dins es safreitx des brolladó de la Rambla amb lo cual durá à efecte un' obra d' *ornato* públich.

Molt mos agradaria veure enjoyada sempre còm una novia sa nòstra capital, però creym qu' es de prèvia utilitat repartí, encara que no més sia una mica, d' educació als atlòts y bergantells que s' entretenen constantement en fé tròssos es pòbre vestidet qu' ara dú.

En Napoleon s' aficá entre *zulús* y tant mateix hey fé mala fi.

Diuen que vòlen vendre s' hort d' es Caputxins dividit en lótes per ferhi cases.

Nòltros aconseyam es qu' abans de vendrel se rectifiche es carré des Campo Santo y se continuhe es carré des Bobians amb sa amplória que té ara per dins es carré d' en Camaró fins à sa plassa de sa porta de Sant Antoni.

En no essè axí no sabem qui será que hey voldrá aná à viure.

Recomenám à n' es curiosos que vajan à veure un carreró molt estret que hey ha entre es Mercat y es Born; que

encara que haja de desapareixe segons sa nòva línea; axò per lo vist aquests derrés dies vá à má de fersè llarch. Allá hey veuran un recó que al mitx d'una Ciutat *ilustrada* es lè per moltes de oòses de pòca *ilustració*.

Han agafat un que duya de fóra Mallorca moneda falsa. Ja era hora, y sinó que heu digan es pagèsos de moltes viles qu'erau ets esplotats.

Ara falta qu'agafin es lladres de galines que en sa nit buydán es galinés des fóra-vilés, sense fé reflexió qu'en témps de Corema no'n pòren menjá sense Butla.

Tres son ses atlòtes qu'aquests derrés dies s'en son anades amb s'estimat à fé sa Corema à un'altra part, sense permís de son pare. Deuen pensá que per allá podrán menjá carn à volé.

¡Pòbres atlòtes!

INVITACIÓ.

Perqu'esplicá es méu amich
A un número passat
Que se veu tan apurat;
A son majordòm suplich
Que fassi el favó aquest pich
D'augmentarlòs sa racció
Pues tenen molta rahó.
¡Sab qu' es de blau es festé
De passá es *Dijòus Llardé*
Amb peix ò botifarró.

EN QUERQUES.

COVERBOS.

Una vegada un señó passava per un carré d'una vila y vé à un portal, un veyet que plorava.

Demantli perque plorava, contestá perque son pare li havia pegat.

—¿Y encara teniu pare tan véy còm sou? (li preguntá es señó.)

—Sí, señó, encara tench pare, y m'ha pegat perqu'he fét enfadá es padrí.

—Señoreta, (deya un *pollo* à una joveneta de qui estava tot enamorat.) Vostè es un sòl.

—Sí axí es, (li contestá ella) será precis que vostè s'alluñy de mi vint millons de llegos.

Un capellanet de caldereta, molt curt de gambals, anava à dí sa misseta es diumenges à un llogaret: resultá una vegada que deixá ses uyeres, y tot enfa-

dat, feya potadetes y capades dins la sacristia. S'escolá, heu notá, y li digné:

—¿Que té rès de nou, Pare Pere?

—Bastant. (li contestá): no duch ses uyeres, y en manera alguna podré celebrá.

—¡Bòn catso! per axò no s'enfad; jò li duré ses de mèstre Tiá, qu'es un sabateret qu'está aquí devant.

—Ben pensat; ben pensat.

Heu fá, y les hi dú, y al pare Pere se posá à dí missa faves contades. Quant va havè llevat d'era, es capellá mateix, torná ses uyeres à n'es sabateret, donantli moltes y moltes gracies p'es bòn servici que li havian fét. Mèstre Tiá fent sa mitja, li digué:

—Estich molt content, jò ja m'ho pensava: no heu dich per rès, ni perque sian-méues; però lo qu'es ses uyeres quant les vatx comprá eran de ses millós, ara no més tenen, còm son tant véyes, que los faltan es vidres.

Una vegada un pagès anava amb sa séua dòna p'es camí de Son Polit y va veure una guarda de cabres y entre elles n'hi havia algunes que duyan morral. Es pagès no sabent allò que significava heu preguntá à sa séua dòna.

—Jò no'u sé, (li contestá), però heu preguntaré à n'aquest *guardis-rutlau*.

S'hi acostaren y després d'haverlo saludat còm s'acostuma per la pagesia, sa dòna des pagès, li digué:

—¿Mos faria favó de dirmós que son aquestes cabres que duen morral?

Es rural los se mirá de coua d'uy, y després d'havè reconeguda sa séua ignorancia y fent sa mitja, los contestá:

—*Esas cabras son otra especie de perros.*

P'es camí deya es pagès à sa dòna:

—Segons veitx hey ha moltes classes de cans; may m'ho hauria pensat.

—Ydò: sabs qu'hey ha de sabis p'el mon.

—Papay. Jò vuy que'm compr un ase per jugá, axí còm l'han comprat à n'En *Juanito*.

—Ja'l te compraré.

—Però jò no'l vuy petit còm es séu.

—El te compraré grès.

—El vuy tan grès còm vostè.

Una vegada un bergantell se confesava y es confés li preguntá:

—¿Has menjat xuya en divèndres?

—No pare.

—¿Ni sobrassada, ní botifarró?

—Tampoch. Si te sòrt de dí botifarra heu haguera endevinat.

PORROS-FEYES.

SOLUCIONS À LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Còm més fan manco'n tenen.*

SEMBLANSES.—1. *En que son de ferro.*

2. *En que té coua.*

3. *En que fan riure.*

4. *En que pretenen molt.*

QUADRAT.—*Vino-Inés-Nemo-Osos.*

PREGUNTES.—1. *Murciélagó (Ratapiñada.)*

2. *Ses carabasses.*

3. *Germans.*

FUGA.—*Pescadó de caña-Y moliné de vent.*

—*No han mesté Notari-Per fé testament.*

ENDEVINAYA.—*Un escarabat.*

GEROGLIFICH.

 MOL ó tu MOL y

ELL.

SEMBLANSES.

1. *¿En que s'assembla el mon à la ma?*

2. *¿Y un gorrió à ses sèdes?*

3. *¿Y un piano à un barco?*

4. *¿Y es plòm à una venedora?*

MESCLADISSA.

TRIANGUL DE PARAULES.

Omplí aquestes pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, lo que du un seminarista; sa 2.ª, lo que diuen à dos botons d'òr; sa 3.ª, lo que té una camia; sa 4.ª, lo que té una poma, y sa 5.ª, una lletra.

J. DES CASTELL.

CAVILACIÓ.

ANITA AUSELLA.

Compòndre amb aquestes lletres es nòm de una Iglesia de Ciutat.

DUCH D'ETCHEM.

FUGA DE CONSONANTS.

.E. O..E. .A. E. .E...E

ELL.

ENDEVINAYA.

¿Qu'es lo que confórta més

S'amor d'ets enamorats

Sense essè pa ni doblés?

UN FELANITXÉ.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Dominus tecum.—Ne tenim un de lo mateix. Veurem de refundrerlos. S'altre té pòca sustancia ferm.

Un homo.—Refusa, hey sortirà.

Jò som jò.—Aprofitarem lo que podrém.

25 FEBRÉ DE 1882

Estampá d'En Pere J. Gelabert.